

WIELKOPOLSKI DZIENNIK LUDOWY

PIERWSZE PISMO CODZIENNE CHŁOPÓW

CENA NUMERU 5 ZŁ.

ROK I, Nr 159

WTOREK 21 grudnia 1948 roku

Wsch. sł. 7.43, zach. 15.25

Osiągnęliśmy wielkie sukcesy gospodarcze działając w ramach państwa demokracji ludowej w sojuszu i oparciu o Związek Radziecki

V dzień Kongresu Zjednoczeniowego

Piąty dzień obrad wypełniała dyskusja nad referatem ministra Minca o problemach gospodarczych w związku z planem 6-letnim. W dyskusji zabierali głos czołowi działacze życia gospodarczego: Dietrich. Rapacki, Dąbrowski, Pszczółkowski, Szyr, Jędrychowski, Szczęśniak, a obok nich przodownicy pracy, jak np. Mazur ze Starachowic, działacze związkowi, sekretarze komitetów fabrycznych i chłopi, jak Dybowski z Dolnego Śląska i inni.

Głębokie poruszenie, jakie wywołał w masach robotniczych czyn kongresowy i entuzjazm wywołany wspaniałą wizją rozkwitu gospodarczego Polski, nakreśloną w referacie min. Minca — oto co nadawało ton dyskusji. W wystąpieniach wszystkich delegatów, jak również w przemówieniach robotników, którzy przybyli na Kongres, wysłani przez załogi fabryczne, przebija wiara w wielkie siły klasy robotniczej.

— My działacze terenowi wiemy dobrze, ile sił twórczych tkwi w narodzie polskim i w klasie robotniczej, które do tego czasu nie zostały jeszcze wykorzystane dla budownictwa Polski Ludowej — mówił Merwart z Zakładów Żyrardowskich. Jesteśmy przeświadczeni, że współzawodnictwo umożliwi dalsze jeszcze podniesienie ilości i jakości produkcji — wtóruje mu Mazur z Zakładów Starachowickich.

Ze wszystkich wystąpień bije również wiara, że Partia wykona zadania, jakie wzięła na siebie.

Wszystkie ważniejsze problemy naszego życia gospodarczego znalazły oświetlenie w dyskusji.

Na zakończenie obrad w dniu 19 bm. min. Hilary Minc podsumował wyniki dyskusji, oświadczając m.in.:

Dyskusja wykazała pełną jednomyślność. Dyskusja wykazała, że reprezentacja partii — Kongres, zgodnie uważa, że osiągnęliśmy wielkie sukcesy gospodarcze i że te sukcesy gospodarcze nie spadły nam z nieba, a osiągnęliśmy je dlatego, że działaliśmy w ramach państwa demokracji ludowej, w sojuszu i oparciu o Związek Radziecki i biliśmy się twardo z elementami kapitalistycznymi.

Dyskusja wykazała, że masowy ruch współzawodnictwa pracy kształtuje oblicze naszych załóg i prowadzi za sobą większość klasy robotniczej.

Dyskusja wykazała, że uchwyciwszy za tę dźwignię, można i trzeba wykonać zwycięsko i przedterminowo 3 - letni plan odbudowy.

Dyskusja jednomyślnie wykazała, że Kongres uważa, iż można w ciągu 6 lat zbudować w Polsce fundamenty socjalizmu, tzn. podnieść siły wytwórcze, osiągnąć na głowę ludności 4-krotnie większą niż przed wojną produkcję przemysłową, ograniczyć i zepchnąć elementy kapitalistyczne, pozbawić je istotnego i poważnego znaczenia, podnieść dobrobyt materialny, tak, by się nam żyło dwa razy lepiej, niż się żyło przed wojną.

Kongres nas uzbroił, dał nam program partii — deklarację ideologiczną, dał nam drugi program partii — 6 - letni plan.

Wyjdziemy z tego Kongresu, weźmiemy w ręce, jak dwie rozpłomienione pochodnie, deklarację ideową naszej partii i 6 - letni plan. Wyjdziemy z tego Kongresu z tymi dwiema płonącymi pochodniami, pójdziemy w masy, zapalimy masy naszą myślą i wolą, natchniemy je wielką twórczą energią — i wtedy nie straszne nam są żadne wrogie moce i wtedy nie ma takiej siły, która by nam wydarła zwycięstwo. ((Długotrwała, burzliwa owacja. Wszyscy wstają i śpiewają „Międzynarodówkę").

Chłopi z woj. białostockiego ofiarowali robotnikom upominki

Robotnicy wielu zakładów przemysłowych w Białymstoku w celu uczczenia Kongresu Jedności Robotniczej zorganizowali brygady, które udały się do ośrodków wiejskich i wyremontowały oraz naprawiły bezpłatnie maszyny i narzędzia rolnicze.

Chłopi białostoccy dla podkreślenia ścisłego sojuszu z klasą robotniczą i wyrażenia białostockim przodownikom pracy swej wdzięczności za ich wielki wkład w odbudowę przemysłu ofiarowali białostockim przodownikom pracy upominki w postaci artykułów żywnościowych.

Podarunki otrzymało ogółem 36 przodowników pracy m. in. murarz Aleksander Kozłowski, wielowarsztatowiec Henryk Suchaczewski, tkacz Czesław Miter. przodownik przemysłu drzewnego Józef Trofinowicz. przodownik huty szkła Teodor Kondraciuk i wielu innych.

Uroczystość przekazania tych upominków odbyła się w Białymstoku w dniu 19 grudnia br.

Chłopi Białostocczyzny uczcili Kongres przez dodatkowe zlikwidowanie ok. 1.000 ha odłogów.

Chińskie wojska ludowe zajęły port Tang-Ku

Agencja France Presse komunikuje z Nankinu, że chińskie wojska ludowe zajęły port Tang-Ku, leżący w odległości około 50 kilometrów na wschód od Tien-Tsinu.

Rząd francuski ustępuje przed warunkami robotników belgijskich

Francuskie ministerstwo spraw zagranicznych podało do wiadomości, że Francja wyraziła zgodę na przekazywanie przez robotników belgijskich pełnych zarobków do Belgii. Robotnicy ci przekraczają codziennie granicę, aby pracować w przemyśle francuskim.

Wmurowanie aktu erekcyjnego w fundamenty gmachu P.Z.P.R.

Prezydent Bierut i premier Cyrankiewicz biorą udział w uroczystościach

Tysiączne rzesze mieszkańców stolicy, robotników warszawskich fabryk i zakładów pracy, delegacje partii politycznych ze sztandarami, przybyły w dniu 19 bm. na uroczystość wmurowania aktu erekcyjnego Domu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

O godz. 14.30 przybywają na teren budowy Wspólnego Domu, członkowie Prezydium Kongresu Zjednoczeniowego z Bolesławem Bierutem i Józefem Cyrankiewiczem na czele, kierownictwa delegacji terenowych na Kongres oraz przedstawiciele zagranicznych partii robotniczych i komunistycznych.

Wstępującemu na trybunę B. Bierutowi zgromadzeni urządzają serdeczną i długotrwałą owację. Daleko poza teren budowy rozchodzą się potężne dźwięki „Międzynarodówki".

„Towarzysze! — powiedział Bolesław Bierut — budowla, która wyrasta przed naszymi oczami jest budowlą niezwykłą. Budowlą niezwykłą nie w sensie materialnym — kształtu i wyglądu, lecz przez ideę, która doprowadziła do powstania tego budynku. Idea ta, to tkwiąca w masach robotniczych od zarania powstania ruchu robotniczego, myśl o jedności. Z tej właśnie idei jedności wyrasta budowla, będąca jej symbolem.

Na powstanie Wspólnego Domu złożyły się wysiłki całej polskiej klasy robotniczej, która nie szczędząc ofiar, pragnie jak najszybszego zrealizowania budowy tego gmachu, będącego nie tylko symbolem jedności klasy robotniczej ale również symbolem jej zwycięskiego marszu ku lepszej, jaśniejszej przyszłości, ku socjalizmowi

Otwierając dzisiejszą uroczystość wmurowania aktu erekcyjnego Wspólnego Domu zjednoczonych partii robotniczych — wznoszę okrzyk na cześć Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej!" — zakończył B. Bierut.

Cieśla Edward Sobierajski, w imieniu całej załogi oświadcza: „Dołożymy wszelkich starań, by wznoszony przez nas gmach stał się tak piękny i wspaniały, jak piękne są cele, którym ma służyć".

Następuje uroczysty moment odczytania aktu erekcyjnego. „W dniu 19.12.1948 r. — brzmi wstęp tego aktu — kiedy Prezydentem Rzeczpospolitej jest Bolesław Bierut, a Premierem — Józef Cyrankiewicz, w piątym dniu Kongresu Jedności Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, który jest zaraniem nowej epoki — wmurowujemy niniejszy akt erekcyjny".

69-rocznica urodzin Stalina

Z okazji przypadającej we wtorek 69 - rocznicy urodzin generalissimusa Stalina odbyła się w niedzielę w Pradze uroczysta akademia, zorganizowana przez Towarzystwo Przyjaźni Czechosłowacko - Radzieckiej. Dowódca garnizonu praskiego gen. Eiem wygłosił okolicznościowe przemówienie.

Zjazd gminnych zarządów Stronnictwa Ludowego

19 bm. odbył się w gmachu NKW SL w Warszawie zjazd gminnych zarządów SL oraz przedstawiciell Gminnych Rad Narodowych pow. warszawskiego.

W konferencji wziął udział pos. Jurkowski, który wygłosił referat polityczny o zadaniach aktywistów SL w walce z elementami kapitalistycznymi na wsi.

Za pieniądze z planu Marshalla imperialiści holenderscy rozpoczęli wojnę przeciwko Republice Indonezyjskiej

Według doniesień telegraficznych z Batawii, holenderskie siły zbrojne wznowiły działania wojenne przeciwko Republice Indonezyjskiej o północy z soboty na niedzielę, czasu lokalnego. Do akcji, zakrojonej na wielką skalę, użyto wszystkich rodzajów broni. Ofensywę rozpoczęto równocześnie na kilku frontach, zarówno w centralnej i wschodniej części Jawy, jak i w środkowej Sumatrze.

Wysoki Komisarz holenderski w Indonezji — Beel, na konferencji prasowej starał się usprawiedliwić akcję holenderskich sił zbrojnych, zarzucając republikanom naruszenie układu o zawieszeniu broni. **Wysoki Komisarz zapowiedział bezlitosną akcję wojsk i policji holenderskiej przeciwko „elementom terrorystycznym" w Republice.**

Komisja „dobrych usług" ONZ. działająca od szeregu miesięcy w Indonezji, celem zażegnania konfliktu holendersko - indonezyjskiego, wysłała z miasta Kaliurang (na północ od Jogjakarty) depeszę do Rady Bezpieczeństwa. Komisja domaga się natychmiastowej interwencji Rady w związku z zerwaniem przez Holandię **zawieszenia broni w Indonezji.**

Żandarmeria holenderska aresztowała przedstawiciela rządu republikańskiego Batawii — Darmasetiawana oraz kilka innych osobistości republikańskich. Biura przedstawicielstwa Republiki w Batawii zostały zajęte przez wojsko.

Naczelny dowódca wojsk holenderskich w Indonezji zapowiedział surowe środki represyjne przeciwko tym wszystkim, którzy nie podporządkują się rozkazom dowództwa.

Waszyngtoński korespondent dziennika „New York World Telegram" pisze, że dostarczane Holandii fundusze w ramach planu marshallowskiego używane są na wojnę w Indonezji. Dzięki „pomocy amerykańskiej", wyrażającej się sumą ponad 300 milionów dolarów, Holandia jest w stanie utrzymywać w Indonezji kilkudziesięciotysięczną armię, która pochłania rocznie ponad 60 milionów dolarów.

Korespondent nadmienia również, że Holendrzy zablokowali całkowicie tę część funduszów, która przewidziana była dla Indonezji w ramach akcji marshallowskiej dla Holandii.

W dzisiejszym numerze na str. 2 i 3 zamieszczamy pierwszą część przemówienia ministra przemysłu i handlu Hilarego Minca, które zostało wygłoszone na Kongresie Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Dalszy ciąg przemówienia podamy w numerze jutrzejszym.

Bilans gospodarczy Demokracji Ludowej

i wytyczne planu 6-letniego

Referat min. Hilarego Minca wygłoszony na Kongresie w dniu 18 grudnia

Min. Hilary Minc wskazuje na wstępie, że podstawowy dokument ideologiczny Zjednoczonej Partii — wytyczne deklaracji ideowej — omówione na podstawie referatów B. Bieruta i J. Cyrankiewicza w zasadniczy sposób określają drogi marszu do socjalizmu. Po przyjęciu tych wytycznych, Kongres przystępuje do konkretnego rozpracowania tych dróg bezpośrednio na terenie gospodarczym.

Odbudowa i rozbudowa gospodarki Polski Ludowej trwa już cztery lata a od 1946 r. praca opiera się na planie gospodarczym. **Od 1947 r. działamy w ramach 3-letniego planu odbudowy. W tych warunkach przede wszystkim należy odpowiedzieć na pytanie, jaki jest dotychczasowy bilans gospodarczy, jakie osiągnięcia i jakie braki, jak przebiega wykonanie pierwszego ogólnopaństwowego długofalowego planu gospodarczego. Na te pytania odpowie pierwsza część referatu.**

Aby zwycięsko, przedterminowo z nadwyżką wykonać plan 3-letni, trzeba jeszcze wiele pracy. Trzeba pokonać wiele znanych już i na nowo wyłaniających się trudności, trzeba wiele zmienić, ulepszyć, usprawnić, zmobilizować w naszej gospodarce. Dlatego, druga część referatu będzie poświęcona zadaniom partii, na drodze do zwycięskiego, przedterminowego zakończenia planu trzyletniego.

W trzeciej części referatu będzie omówiony i przedłożony Kongresowi do decyzji ustalony przez kierownictwo partyjne, projekt wytyczny 6-letniego planu, który wejdzie w życie 1 stycznia 1950 r. — planu, którego zadaniem będzie szybka, wszechstronna rozbudowa gospodarki polskiej i zbudowanie w Polsce fundamentów Socjalizmu.

Z JAKIM BILANSEM GOSPODARCZYM PRZYCHODZIMY NA I KONGRES POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Przemysł

Jeżeli przyjąć wartość globalnej produkcji wielkiego i średniego przemysłu w roku 1937 za 100 — to rozwój tej produkcji będzie się przedstawiał w latach po wyzwoleniu w sposób następujący: 1945 r. (w przeliczeniu na cały rok) — 38; 1946 r. — 77; 1947 r. — 107; 1948 — (przewidywane wykonanie) — 140,5.

Przemysł nasz zatem już w roku 1947 zdecydowanie przekroczył poziom przedwojenny, a w roku 1948 nadwyżka wynosi ponad 40 proc. Dane całego roku 1948 nie charakteryzują jednak dostatecznie poziomu, osiągniętego w momencie obecnym. Silny wzrost produkcji w ostatnich miesiącach uzasadnia, porównanie produkcji w listopadzie 1948, z produkcją listopada 1937. Z porównania tego wynika, że w listopadzie 1948 osiągnęliśmy około 150 proc. produkcji przedwojennej. Jest to znaczne wzmożenie poziomu uprzemysłowienia kraju.

Wzrost ten widać jeszcze wyraźniej, badając produkcję przypadającą na głowę ludności. **Jeżeli przyjąć produkcję globalną, przypadającą w 1937 r. na głowę ludności za 100, to w roku 1945 wynosiła ona 55, w 1946 r. — 111, w 1947 r. — 154, w 1948 r. — 199,5.** Tak więc w ciągu czterech lat odbudowy i rozbudowy przemysłu, osiągnęliśmy w stosunku do okresu przedwojennego dwukrotne powiększenie produkcji, przypadającej na głowę ludności. W rezultacie tego szybkiego rozwoju przemysłu wzrósł znacznie ciężar gatunkowy produkcji przemysłowej w stosunku do całości produkcji wszystkich dziedzin gospodarczych.

Jeżeli przyjąć łączną produkcję przemysłu i rolnictwa za 100, to w roku 1937 na przemysł wypadało z tego 45,5, a na rolnictwo — 54,5. W roku 1948 stosunek ten wynosi: przemysł — 64, rolnictwo — 36. Zatem w roku 1948 stosunek między produkcją rolniczą, która przed wojną była większa, a przemysłową wyraźnie zmienił się na korzyść produkcji przemysłowej, która obecnie znacznie przewyższa rolniczą. Świadczy to o wielkim postępie w uprzemysłowieniu kraju.

Uprzemysłowienie kraju wyraża się również i to przede wszystkim w szybszym wzroście produkcji środków produkcji, w stosunku do produkcji środków spożycia. Bazę bowiem uprzemysłowienia stanowi szybki rozwój środków produkcji, określający możliwości rozwoju przemysłu w ogóle, a produkcji środków spożycia w szczególności. W 1937 r. z globalnej produkcji przemysłu wypadało na produkcję środków produkcji 47 proc., na produkcję zaś środków spożycia — 53 proc., w 1948 r. sytuacja jest odwrotna: środki produkcji — 54 proc., środki spożycia — 46 proc. Poważny wzrost procentowy produkcji środków produkcji świadczy o zdrowym przebiegu procesu uprzemysłowienia kraju, gdyż szybszy wzrost środków produkcji stwarza bazę i perspektywę dla dalszego szybkiego postępu industrializacji.

Zwiększenie produkcji artykułów przemysłowych

Rozwój przemysłu odbywał się nie tylko na drodze zwykłej odbudowy zniszczeń Na wielu odcinkach dokonywano także zasadniczej rekonstrukcji. **Świadczy o tym choćby długa lista artykułów nieprodukowanych w Polsce przed wojną, a obecnie wytwarzanych masowo, lub będących w przygotowaniu do masowego wytwarzania, jak: traktory, samochody ciężarowe, różne typy maszyn, artykułów technicznych i szereg chemikalii.**

W rezultacie zdrowego rozwoju przemysłu nastąpiło radykalne powiększenie produkcji podstawowych artykułów przemysłowych, przypadającej na głowę ludności. W 1948 r. produkcja energii elektrycznej na głowę ludności wyniesie w stosunku do okresu przedwojennego 266 proc., produkcja węgla — 264 proc., produkcja stali surowej — 177 proc. Również i wzrost produkcji w podstawowych środkach spożycia jest poważny, choć zgodnie z charakterem naszego rozwoju przemysłowego — mniejszy niż środków produkcji. W 1948 r. produkcja cukru na głowę ludności wynosiła w stosunku do okresu przedwojennego 170 proc., tkanin wełnianych — 154 proc., bawełnianych — 151 proc. Niemal wszystkie podstawowe artykuły środków spożycia, z wyjątkiem skór znacznie przewyższyły przedwojenną produkcję na głowę ludności.

Przemysł rozwijał się w Polsce w okresie po wyzwoleniu przede wszystkich i głównie, jako państwowy przemysł socjalistyczny, poddany jednolitemu kierownictwu i oparty na podstawie planowania. Już w roku 1946 produkcja sektora socjalistycznego, a więc przemysłu państwowego i spółdzielczego wynosiła w stosunku do całości produkcji przemysłowej (bez rzemiosła) — 91,2 proc., zaś udział prywatnego przemysłu kapitalistycznego — 8.8 proc. W roku 1948 ten stan rzeczy uległ dalszemu polepszeniu, na korzyść sektora socjalistycznego. Udział produkcji przemysłu socjalistycznego wynosi w stosunku do całości produkcji — 94 proc., udział prywatnego przemysłu — 6 proc. W latach po wyzwoleniu przemysł socjalistyczny rozwijał się szybciej, od prywatno-kapitalistycznego, udział produkcji kapitalistycznej wolno, lecz systematycznie malał i sektor socjalistyczny zajął zdecydowanie dominującą pozycję.

Reasumując:

PO PIERWSZE: produkcja przemysłowa w latach po wyzwoleniu, rozwijała się niezmiernie szybko, w rezultacie czego osiągnięto niemal podwojenie produkcji przemysłowej na głowę ludności;

PO DRUGIE: zmienił się zdecydowanie stosunek między wartością produkcji rolniczej i przemysłowej na korzyść produkcji przemysłowej, która wyraźnie przewyższała produkcję rolniczą, co świadczy o znacznych postępach osiągniętych na drodze do uprzemysłowienia kraju.

PO TRZECIE: tempo rozwoju produkcji środków produkcji było wydatnie szybsze od tempa rozwoju produkcji środków spożycia, przy czym na szeregu odcinków przemysłu dokonano poważnej rekonstrukcji, co łącznie stwarza bazę dla dalszego procesu industrializacji;

PO CZWARTE: socjalistyczny sektor w przemyśle zajął zdecydowanie dominującą pozycję, udział zaś sektora kapitalistycznego w całości produkcji przemysłowej systematycznie spada.

Rolnictwo

W 1945 r., gdy rozpoczynała się odbudowa, powierzchnia odłogów powstałych w wyniku działań wojennych i zniszczeń, spowodowanych przez okupanta, wynosiła 7 milionów 941 tys. ha, tj. 48,2 proc. całości ziemi ornej. **Dzięki olbrzymiemu wysiłkowi ludności wiejskiej i wydatnej pomocy państwa, odłogi zmniejszyły się w r. 1946 do 5.958 tys. ha, w r. 1947 — do 2.497 tys. ha, a w r. 1948 już do 1.148 tys. ha, co stanowi 9,0 proc. ziemi ornej.**

W ten sposób odłogi, które w 1945 r. stanowiły niemal połowę ziemi ornej, w 1948 r. stanowią mniej niż 1/10. W rezultacie powierzchnia upraw ważniejszych ziemiopłodów zbliża się do przedwojennej (w obecnych granicach). Np. żyto 95,1 proc. przedwojennej powierzchni, jęczmień — 83,0 proc, owies — 90 proc., ziemniaki — 90 proc., a pszenica wykazuje nawet przekroczenie przedwojennej powierzchni, a mianowicie — 103 proc. W szeregu kultur technicznych nastąpiło wydatne rozszerzenie powierzchni upraw w stosunku do okresu przedwojennego: len — 134 proc., rzepak i rzepik — 200 proc., tytoń — 414 proc.

W ciągu lat powojennych zlikwidowano także spadek wydajności z hektara, który wystąpił szczególnie ostro w roku 1946. W okresie przedwojennym (w dawnych granicach) plon pszenicy z ha wynosił 11,9 q, w 1946 r. spadł do 8.8 q, a w r. 1948 znów osiągnął 11,8 q. Analogiczne liczby dla żyta wynoszą: 11,2; 9,0; 12,5.

W rezultacie tych osiągnięć produkcja brutto na głowę ludności — trzech zbóż chlebowych osiągnęła 122,1 proc. produkcji przedwojennej. Pozwoliło to uzyskać w 1948 r. samowystarczalność zbożową, a nawet eksportować pewne nadwyżki. Olbrzymie zniszczenia w stanie inwentarza żywego, spowodowane wojną i okupacją są jeszcze dalekie do wyrównania. W 1938 r. na Ziemiach Odzyskanych na 1000 mieszkańców przypadało bydła 302,8 szt.; w 1945 r. — 139 szt. w 1948 — 241,5 szt. Analogiczne liczby dla świń wynoszą: 1938 — 215,9, 1945 — 71,6, 1948 — 214,3. Pomimo więc wyjątkowo szybkiego wzrostu pogłowia od katastrofalnego poziomu z 1945 r., dalecy jesteśmy jeżeli chodzi o bydło rogate, od poziomu przedwojennego.

W rezultacie produkcja na głowę ludności mięsa wołowego i wieprzowego wraz z tłuszczem handlowym wynosi w r. 1948 zaledwie 91,8 produkcji z roku 1938, a mleka — 74,7 proc. W roku 1945 liczby te wynosiły: 26,1 proc. i 40,7 proc. **Wynika z tego, że w ciągu ostatnich czterech lat produkcja zwierzęca poprawiła się wydatnie, jednak pozostała jeszcze znacznie w tyle w stosunku do okresu przedwojennego.**

Całość produkcji rolnictwa — roślinnej i zwierzęcej łącznie charakteryzują następujące liczby: jeżeli przyjąć łączną produkcję brutto rolnictwa na głowę ludności dla 1938 r. za 100 — wynosiła ona w r. 1945 — 45, a w r. 1948 — 110. Produkcja ta podniosła się więc od r. 1945 prawie dwu i półkrotnie i w r. 1948 przekroczyła poziom przedwojenny.

Jeżeli jednak zestawić wyniki osiągnięte w produkcji rolniczej w 1948 r. z poziomem, osiągniętym przez produkcję przemysłową, to okaże się, że produkcja rolnicza nie nadąża za tempem wzrostu produkcji przemysłowej. Dotyczy to szczególnie produkcji zwierzęcej, której niski stan jest powodem wciąż jeszcze istniejącego u nas deficytu tłuszczów i okresowych braków mięsa.

Produkcja rolnicza a przemysłowa

Nienadążanie w produkcji rolniczej za przemysłową, jest w warunkach gospodarstwa indywidualnego na wsi, rzeczą zrozumiałą, **Rozdrobnione i zacofane rolnictwo indywidualne nie może nadążyć za tempem scentralizowanego, jednolicie kierowanego i działającego na podstawie planowej gospodarki, socjalistycznego przemysłu.**

Biorąc jednakże pod uwagę właśnie ten indywidualny charakter rolnictwa, uznać należy wyniki przezeń **osiągnięte za wyjątkowo duże i pomyślne — osiągalne tylko w warunkach Demokracji Ludowej.**

Wyniki te zawdzięcza rolnictwo likwidacji obszarnictwa, reformie rolnej, oddłużeniu z przedwojennych długów i systematycznej, choć nie zawsze konsekwentnej — zwłaszcza w pierwszych latach — polityce rządu, nastawionej na pomoc biednemu i średniemu chłopstwu i na ograniczanie elementów kapitalistycznych na wsi.

Polityka ta wyrażała się w akcji kredytowania wsi, dostarczania jej tanich artykułów podstawowych, w pomocy spółdzielczości, w organizacji ośrodków maszynowych, w likwidacji odłogów przez PNZ na rzecz osadników, w zniesieniu już w r. 1946 dostaw przymusowych, w utrzymywaniu stałych i dogodnych cen zboża, w polityce podatkowej, zmierzającej do zwolnienia od podatków gospodarstw małorolnych w ochronie interesów gospodarstw średniorolnych.

Przytaczając dane, ilustrujące pomoc państwa w odbudowie rolnictwa, mówca stwierdza, że import koni i stworzenie dość znacznego parku traktorowego, który w bież. roku wynosił już 14.300 szt. — poprawiło znacznie zaopatrzenie rolnictwa w siłę pociągową. **Znaczną rolę w podniesieniu produkcji roślinnej odegrało zorganizowane przez państwo zaopatrzenie rolnictwa w nawozy sztuczne — w dużo większym stopniu, niż przed wojną. Poważne znaczenie miała znacznie powiększona w stosunku do okresu przedwojennego, produkcja maszyn rolniczych, oraz elektryfikacja wsi, których zelektryfikowano w roku 1948 — 627, podczas, gdy przed wojną elektryfikowano zaledwie 50 wsi rocznie.**

Demokracja Ludowa stworzyła nowe warunki dla rolnictwa

Reasumując należy stwierdzić:

PO PIERWSZE: rolnictwo w okresie po wyzwoleniu rozwijało się szybko i pomyślnie w rezultacie czego osiągnięto prawie przedwojenną powierzchnię zasiewów, przedwojenny poziom plonu z ha i przewyższenie przedwojennej łącznej produkcji brutto na głowę ludności przy znacznym jednak uwstecznieniu produkcji zwierzęcej w stosunku do okresu przedwojennego.

PO DRUGIE: wyniki te osiągnęło rolnictwo, dzięki warunkom, stworzonym przez Demokrację Ludową, poprzez likwidację obszarnictwa i w walce o ograniczenie elementów kapitalistycznych na wsi.

PO TRZECIE: znaczny rozwój rolnictwa pozostaje jednak w tyle w stosunku do tempa rozwoju przemysłu, co jest wynikiem rozdrobnienia i zacofania rolnictwa w przeciwieństwie do scentralizowanego, socjalistycznego przemysłu państwowego, działającego na podstawie gospodarki planowej.

Handel wewnętrzny

Sytuacja, w której rozpoczął się rozwój handlu wewnętrznego, była wyjątkowo niedogodna i niepomyślna. Upaństwowiony przemysł w pierwszym okresie swego rozwoju nie posiadał własnego aparatu hurtowego, ani aparatu zaopatrzenia i zarówno w zakupach, jak i w sprzedaży zdany był na pośrednictwo kapitalistycznych pośredników. **Cały obrót towarowy, hurtowy i detaliczny opanowany był przez elementy kapitalistyczne, przechwytujące znaczną część produktu dodatkowego, wytwarzanego w przemyśle i rolnictwie. Stwarzało to chaos organizacyjny, spekulację, brak stabilizacji cen**

(Dalszy ciąg na str. 3).

Bilans gospodarczy Demokracji Ludowej

i wytyczne planu 6-letniego

(Dalszy ciąg ze str. 2).

trudności podnoszenia realnych płac, wielkie zyski sektora kapitalistycznego w handlu, szkodliwy podział dochodu narodowego przeszkadzający pomyślnemu rozwojowi gospodarki narodowej.

Sytuację komplikowała fałszywa i szkodliwa postawa spółdzielczości, uchylającej się faktycznie od pracy w ramach planu państwowego i częstokroć pod pretekstem „autonomii spółdzielczości" współpracującej z elementami kapitalistycznymi.

Walka z elementami kapitalistycznymi

Wyjścia z tej sytuacji należało szukać z jednej strony **w kierunku rozbudowy państwowego aparatu handlowego, z drugiej — w przezwyciężaniu szkodliwych tendencji spółdzielczości i w przekształcaniu jej w instrument socjalistycznego obrotu towarowego, z trzeciej zaś strony w kierunku tworzenia kontroli administracyjnej i społecznej nad handlem prywatnym,** ograniczania jego zysków, tępienia spekulacji, zmuszania do przestrzegania ustalonych cen. **Działalność w tych kierunkach wzmogła się od czasu rozpoczęcia bitwy o handel w maju 1947 r.** W rezultacie obroty sektora socjalistycznego (handel państwowy i spółdzielczy) wyniosły w hurcie — w 1948 r. — 430 proc. w stosunku do 1945 r., w detalu — 450 proc. Obroty detalu państwowego wzrosły w tym samym czasie 13-krotnie. Wzrost ciężaru gatunkowego sektora socjalistycznego był szczególnie szybki w 1948 r, **Udział tego sektora w obrocie hurtowym artykułami przemysłu państwowego wynosił w lipcu ok. 96 proc., zaś hurtu prywatnego ok. 4 proc.** Obecnie udział hurtu prywatnego wynosi zaledwie 2,5 proc. W lipcu udział hurtu prywatnego w zaopatrywaniu w zboże rynku miejskiego wynosił 14 proc., w październiku spadł do 4 proc.

Udział aparatu państwowego i spółdzielczego na odcinku gospodarki miejskiej podniósł się w końcu roku z 40 proc. do 60 proc. Udział sektora socjalistycznego w całości handlu hurtowego — artykułami przemysłowymi i rolniczymi — wynosił 60 — 70 proc., obecnie zaś udział ten wynosi już 80 — 85 proc. Obroty detalu socjalistycznego wynosiły w lipcu 25 — 30 proc. całości obrotów detalicznych. obecnie wynoszą co najmniej 35 proc.

Stabilizacja cen

Wzrost pozycji sektora socjalistycznego w handlu, przezwyciężenie szkodliwych tendencji spółdzielczości, poddanie elementów kapitalistycznych kontroli — wszystko to, na tle pomyślnego rozwoju gospodarczego i rosnącej masy towarowej dało możność ustabilizowania cen wolnorynkowych.

I tak przyjmując poziom cen wolnorynkowych w Warszawie, w kwietniu 1945 r. za 100, obserwujemy wzrost tego wskaźnika od 137.3 w I kwartale 1947 r. do 154 w IV kwartale, podczas gdy w pierwszym kwartale 1948 r. wskaźnik ten wzrasta tylko do 155,3, po czym spada do 143,7 w III kwartale.

Sukces gospodarczy

Osiągnięcie stabilizacji cen stanowi znaczny sukces gospodarczy, zwłaszcza, jeśli wziąć pod uwagę deficytowość szeregu artykułów i fakt istnienia tylko ograniczonego systemu kartkowego przy całkowicie wolnym obrocie niemal wszystkimi artykułami. Rosnąca masa towarowa i wzmocnione pozycje sektora socjalistycznego w handlu, pozwoliły na stopniowe ograniczanie systemu kartkowego, co odbywało się na ogół bez zaburzeń.

Pozytywne rezultaty opanowania rynku przez sektor socjalistyczny uwidoczniają się najlepiej na przykładzie chleba i mąki. Zadowalający stan zaopatrzenia w chleb i mąkę osiągnięto dzięki temu, że z jednej strony wzrosła wydatnie masa towarowa, z drugiej — dzięki przebudowie spółdzielczości i połączeniu jej działania z aparatem państwowym w Polskich Zakładach Zbożowych.

W rezultacie o ile na 31 stycznia 1946 r. kontrolowane przez Państwo zapasy ziarna wynosiły 56 tys. ton, to na 1.1.1949 r. wyniosą one już ponad 1 milion ton. **Gwarantuje to pełne i sprawne zaopatrzenie rynku w chleb i mąkę na zasadach wolnorynkowych.** Obrót innymi artykułami rolnymi, zwłaszcza mięsem i tłuszczem, nie wykazuje takiego stopnia zorganizowania, jaki obserwujemy w zbożu. Obok przyczyn obiektywnych, **zły stan organizacji tego rynku spowodowany jest nieograniczoną do niedawna działalnością przedsiębiorców kapitalistycznych, zerujących zarówno na producencie, jak i na konsumencie. Obecnie ten stan rzeczy zmienia się. Na wyniki wypadnie jednak jeszcze zaczekać.**

Sukcesy w organizacji handlu wewnętrznego nie powinny zasłaniać wielu ujemnych zjawisk, charakterystycznych dotąd dla tej gałęzi gospodarczej. Poziom organizacji handlu wewnętrznego nie jest jeszcze dostateczny, skoro od czasu do czasu pod wpływem działalności wroga klasowego, powstają tu i ówdzie paniki towarowe. Szereg artykułów jest jeszcze obiektem w spekulacji, czemu sprzyja niedostatecznie przemyślany układ cen. Część zakłóceń w handlu spowodowana jest złym rozłożeniem sieci rozdzielczej, zwłaszcza w dzielnicach robotniczych. Wszystko to wskazuje, że w zakresie organizacji handlu wewnętrznego czekają nas jeszcze wielkie zadania i trudności.

Sektor socjalistyczny zajął dominującą pozycję w handlu wewnętrznym

Reasumując min. Minc stwierdza:

PO PIERWSZE: organizacja handlu wewnętrznego dała sobie na ogół radę z rozprowadzeniem rosnącej masy towarowej artykułów rolniczych i przemysłowych na zasadach wolnorynkowych.

PO DRUGIE: stało się to możliwe dzięki ostrej walce klasowej, w rezultacie której sektor socjalistyczny zajął w obrocie hurtowym dominującą pozycję i **osiągnął poważne postępy** na terenie handlu detalicznego. Przezwyciężone zostały szkodliwe „autonomiczne" tendencje spółdzielczości i przebudowana jej struktura oraz poddano ostrej i skutecznej kontroli elementy kapitalistyczne w handlu.

PO TRZECIE: Na podstawie rosnącej masy towarowej i w rezultacie postępów osiągniętych w organizacji handlu wewnętrznego, zrealizowano w zasadzie stabilizację cen wolnorynkowych.

PO CZWARTE: szereg ważnych odcinków handlu, a w pierwszym rzędzie handel mięsem jest jeszcze źle zorganizowany, co powoduje możliwość objawów spekulacyjnych i dotkliwe zakłócenia dystrybucji.

Handel zagraniczny

W 1945 r. nasze obroty zagraniczne w stosunku do okresu przedwojennego wynosiły zaledwie 7,7 proc., w 1946 r. — 29,1 proc., w 1947 r. 59,1 proc., a w 1948 r.— przekroczyły już poziom przedwojenny osiągając 115,3 proc. obrotu z roku 1938 r. Rozwój ten postępował szybko, a szczególnie silny wzrost, bo niemal dwukrotny na odcinku rocznym nastąpił w r. 1948, dzięki wzmożonej działalności w tym zakresie. W przeliczeniu na głowę ludności wzrost obrotów zagranicznych wypada jeszcze lepiej, bo w stosunku do okresu przedwojennego wskaźnik wynosi w bież. r. 167. W r. 1948 obroty handlu zagranicznego osiągnęły 1.081,2 milj.

Szybki i pomyślny rozwój handlu zagranicznego zapewnił gospodarce narodowej możliwości rozwoju. **Kraj otrzymywał żywność w okresie, gdy nie mógł jej wyprodukować, otrzymuje wzrastające ilości zagranicznych surowców oraz maszyn i innych artykułów inwestycyjnych. Decydującą rolę w pomyślnym rozwoju handlu zagranicznego i całości naszej gospodarki odegrały stosunki handlowe z ZSRR, dzięki którym mogliśmy otrzymać po wyzwoleniu i otrzymujemy obecnie surowce i artykuły, potrzebne dla uruchomienia i rozwoju przemysłu.**

Dzięki ZSRR otrzymywaliśmy na dogodnych warunkach w latach ostrego deficytu żywnościowego, zboże. **Dzięki ZSRR uzyskaliśmy solidną bazę dla industrializacji kraju w postaci ostatniej umowy o dostawie na warunkach kredytowych, artykułów inwestycyjnych, na sumę 450 milionów dolarów.**

Stosunki handlowe ze Zw. Radzieckim

Stosunki handlowe z ZSRR pozwalają nam skutecznie bronić się przed imperialistycznymi próbami podporządkowania naszej gospodarki narodowej, dyktowania nam upokarzających kolonialnych warunków, dyskryminowania naszego handlu zagranicznego.

Obrót handlowy z ZSRR, który w roku 1938 wynosił wskutek zbrodniczej polityki rządów sanacyjnych, ku wielkiej szkodzie Polski, zaledwie 0,4 proc. całości obrotów zagranicznych — **wynosi dziś 21,5 proc.** Na ZSRR i kraje demokracji ludowej przypada łącznie 37,8 proc. naszych obrotów zagranicznych. Tym niemniej udział ZSRR i krajów demokracji ludowej w całości naszych obrotów zagranicznych jest jeszcze niedostateczny i powinien być wydatnie wzmożony.

Nie bacząc na wzmagające się próby dyskryminacji naszego handlu zagranicznego, utrzymujemy rosnące stosunki handlowe z licznymi krajami kapitalistycznymi. Ostatnio zawarliśmy układ z Argentyną, do którego przywiązujemy wielką wagę. Prowadzone są w Warszawie rokowania o 5-letnią umowę handlową z Anglią, której zawarcie winno się przyczynić do znacznego powiększenia obrotów z tym krajem. Eksport nasz do krajów kapitalistycznych odgrywa coraz większą rolę w ich życiu gospodarczym. Tak np. w bież roku kraje te otrzymają od nas węgla za ok. 250 mil. dolarów.

Rozwijając nasze stosunki handlowe z krajami kapitalistycznymi na zasadzie obustronnych korzyści musimy raz po raz przełamywać próby dyskryminacji naszego handlu zagranicznego. Celują w tych próbach Stany Zjednoczone Am. Półn. Rząd tego kraju, który obłudnie proklamuje się obrońcą wolności handlu międzynarodowego, usiłuje bezprawnie zatrzymać urządzenia hutnicze zamówione przez nas jeszcze w 1946 r. i opłacone żywą gotówką w dolarach, wypracowanych ciężkim wysiłkiem robotnika i chłopa polskiego.

Obroty naszego handlu zagranicznego w olbrzymiej większości realizowane są przez sektor socjalistyczny. Udział handlu prywatnego wynosił w roku 1948 w imporcie 0,6 proc., w eksporcie 1,5 proc.

Do braków naszego handlu zagranicznego należy zaliczyć niedostateczną zaciętość w walce o zwiększenie eksportu, niedostateczny udział obrotów z ZSRR i krajami demokracji ludowej w ogólnych obrotach zagranicznych, powolność w nawiązywaniu stosunków z rynkami zamorskimi, zwłaszcza południowo — amerykańskimi i środkowego wschodu, biurokratyczna ciężkość, i powolność w załatwianiu transakcji handlowych.

Handel zagraniczny przekroczył poziom przedwojenny

Reasumując: nie bacząc na szereg poważnych wad nasz handel zagraniczny wydatnie przekroczył poziom przedwojenny i zapewnił w zasadzie dostawę, niezbędnych, dla rozwoju gospodarki, żywności, surowców i urządzeń inwestycyjnych. Decydującą rolę odegrały tu systematycznie rozwijające się stosunki handlowe polsko-radzieckie.

Komunikacja i żegluga

Komunikacja kolejowa szybko wyrównała olbrzymie zniszczenia wojenne, co dało możność poważnego przekroczenia w 1948 r. poziomu przedwojennego. Przewóz towarów w milionach tono-kilometrów wyniósł w 1948 r. 26 tys. w stosunku do 22 400 w roku 1938. Przewóz pasażerów w milionach osobo-kilometrów wyniósł w r. 1948, 19 tys., w stosunku 7.500 w r. 1938.

Porty, które w r. 1945 osiągnęły zaledwie 917 tys. ton przeładunku w stosunku do 16.300 tys. ton w r. 1938 osiągną w r. 1948 — 16.350 tys. ton przeładunku, przekraczając poziom przedwojenny. Reasumując: rozwój naszej komunikacji lądowej i urządzeń portowych, wszedł w zasadzie równolegle do rozwoju produkcji i handlu, ułatwiając pomyślny rozwój całości gospodarki.

DALSZY CIĄG REFERATU MIN. HILAREGO MINCA PODAMY W NUMERZE NASTĘPNYM.

Minister Hilary Minc przemawia

na Kongresie Zjednoczeniowym

Min. H. Minc wszedł na trybunę z grubym plikiem notatek, cyfr i wykresów, którymi posługiwał się często w swojej mowie, trwającej z górą 5 godzin.

Nad mównicą zawieszono wielką mapę gospodarczą Polski, która zajmowała około 40 m kw. Były na niej rozmieszczone 350 zakładów przemysłowych, które powstać mają w ramach planu 6-letniego. Oznaczone różnokolorowymi znakami miejscowości, objaśniały zebranych o planowej dyslokacji fabryk w Polsce.

**
*

Przed referatem H. Minca z trybuny kongresowej przemawiał Prezydent Bolesław Bierut, który podsumowując dyskusję ideologiczną podkreślił, iż **„patriotyzm ma to do siebie, że wyraża się nie w słowach, a w czynach".** Właśnie o czynach, jakie stają do wypełnienia przed narodem, mówić miał H. Minc — **one bowiem złożą się na** wynik planu 6-letniego.

Nigdy chyba długie szeregi cyfr, **w obszernym referacie, wygłoszonym** wobec kilku tysięcy słuchaczy, nie posiadały tej sugestywnej mocy, co cyfry w referacie kongresowym H. Minca.

Obliczenia były dokładne, głęboko przemyślane i uzasadnione, konsekwentne w swojej rewolucyjnej treści przemian — gospodarczych i społecznych.

Z cyfr i sformułowań tworzy się obraz lepszego jutra, obraz Polski naprawdę silnej i nowoczesnej.

**
*

300 tys. robotników znajdzie pracę w nowych fabrykach. Produkcja przemysłowa wzrośnie o 85 — 95 proc. Dochód narodowy o 70—80 proc. Podwoi się nasz obrót towarowy, zbudujemy 520 tys. nowych izb mieszkalnych. Warszawa, ze swoimi pięknymi tradycjami walki proletariackiej o wyzwolenie, stanie się wielkim ośrodkiem przemysłowym.

Dzieła tego dokona cały naród polski pod przewodnictwem Zjednoczonej Partii Robotniczej, we współpracy gospodarczej i politycznej z ZSRR oraz krajami demokracji ludowej.

Nastrój skupienia wśród słuchających mowy H. Minca przerywały na długie chwile burzliwe oklaski, szczególnie gorące wtedy, kiedy mówił o roli Partii Zjednoczonej w budownictwie socjalistycznym, o potrzebie korzystania z bogatej skarbnicy doświadczeń ZSRR — pierwszego na świecie państwa socjalistycznego i z dorobku sławnej WKP (b).

Możemy pochlubić się osiągnięciami 1948 r. — mówił H. Minc. Tegoroczny plan gospodarczy będzie przekroczony o 10 proc. Wartość produkcji wykonanej w ramach czynu kongresowego przekracza 6 miliardów zł.

Nadwyżki powstały dlatego — objaśnił H. Minc — że do obliczeń planu 3-letniego klasa robotnicza dorzuciła swój wspaniały entuzjazm pracy, który — poprzez masową akcję współzawodnictwa, przodownictwo i czyn kongresowy — dał wyniki przekraczające obliczenia.

Władze ZSRR wypłacą oszczędności

b. żołnierzy, obywateli polskich

Z Ministerstwa Obrony Narodowej otrzymaliśmy poniższy komunikat:

„Obywatele polscy, którzy służyli w Armii Radzieckiej w Polskim Korpusie, w I Armii i innych jednostkach powołanych na terytorium ZSRR i wnieśli wkłady oszczędnościowe pieniężne do polowych instytucji Banku Państwowego ZSRR (Gosbanku) mogą otrzymać zwrot wkładów według obowiązującego kursu, po uwzględnieniu przerachowania należności odpowiednio do postanowień ustawy o reformie walutowej wprowadzonej w ZSRR.

Wypłaty będą dokonywane w ciągu miesiąca grudnia 1948 roku w Warszawie i Legnicy.

Celem podjęcia należności zainteresowani winni niezwłocznie osobiście zgłosić się w Warszawie do Departamentu Finansowo - Budżetowego M. O. N. Filtrowa nr 2—4, w Legnicy do Delegata Rządu RP ul. Pocztowa nr 6 i okazać:

1. Książeczkę oszczędności Banku Polowego ZSRR.

2. Zaświadczenie polskich władz wojskowych od sztabu pułku w górę, że właściciel książeczki oszczędnościowej służył w Armii Radzieckiej lub w jednostkach polskich utworzonych na terytorium ZSRR.

Osoby zdemobilizowane uzyskują także zaświadczenie o służbie w wojsku we właściwym RKU.

3. Zaświadczenie polskich władz wojskowych od dowództwa pułku w górę lub dla zdemobilizowanych władz administracji ogólnej (starostwa, województwa, magistratów miast), że posiadacz książeczki oszczędnościowej jest obywatelem polskim.

4. Dowód osobisty, zaświadczenia muszą być zaopatrzone w okrągłą pieczęć wydającej władzy.

W Warszawie formalności można załatwić każdego dnia w tygodniu, oprócz niedziel i piątków.

Podkreśla się, że niniejsze obwieszczenie dotyczy tylko wkładów oszczędnościowych wpłaconych do Banku Państwowego ZSRR (Gosbanku) przez banki polowe a nie dotyczy wpłat do Kas Oszczędności ZSRR."

Minister kultury i sztuki gratuluje „Czytelnikowi"

Minister kultury i sztuki przesłał na ręce Zarządu Głównego Spółdzielni Wydawniczo - Oświatowej „Czytelnik" depeszę treści następującej:

„Otrzymałem pierwszą serię Narodowego Wydania Dzieł A. Mickiewicza. Jestem zachwycony staranością wydania. Gratuluję i serdecznie dziękuję". — St. Dybowski — min. kultury i sztuki.

RADIO

WTOREK, 21 GRUDNIA

5.10 Sygnał czasu 5.20 Koncert. 6.10 Dziennik poranny 6.30 Muzyka. 9.00 „Dzieje jednego strajku. 12.00 Wiadomości. 16.00 Dziennik popołudniowy 17.00 Koncert popularny. 17.45 Audycja TPŻ. 17.50 Najmłodszy prof. Uniw. Moskiewskiego. 18.00 W 69 rocznicę urodzin Józefa Stalina. 19.15 150-ta rocznica urodzin A. Mickiewicza 20.00 Dziennik wieczorny 21.00 Koncert symfoniczny. 22.00 „Mozaika muzyczna" 23.00 Ostatnie wiadomości 23.10 Muzyka taneczna.

Nowe obrazy w Muzeum Miejskim

Muzeum Miejskie zakupiło ostatnio drugi obraz Kostrzewskiego, przedstawiający scenę rodzajową w czasie targu, na Rynku Starego Miasta.

Ogółem Muzeum Miejskie posiada już zbiór 70 obrazów i sztychów. W ciekawie zaprojektowanym historycznym cyklu najważniejszych wydarzeń miasta, młody artysta malarz Krzysztof Henisz maluje obecnie t. zw. „czarną procesję".

„Czarna procesja" miała miejsce w Warszawie 2 grudnia 1789 r. Poprzebierany na czarno lud Warszawy, na czele z ówczesnym burmistrzem miasta Dekertem, udał się do Ratusza i na Zamek dla złożenia petycji.

„Czarna procesja" zażądała od króla dopuszczenia do sejmu przedstawicieli ludu.

Premie za zrealizowanie podatku gruntowego

Dla gromad woj. warszawskiego, wyróżniających się w realizowaniu podatku gruntowego przyznano w roku b. r. premie na łączną sumę 21 milionów zł.

Premie wśród 20 gromad w 19 powiatach rozdzieli w najbliższym czasie Wojewódzki Zarząd Związku Samopomocy Chłopskiej.

W gminach, w których nie ma w chwili obecnej specjalnie wyróżnionej gromady, gromadę taką wytypuje PRN w porozumieniu z właściwą Gminną Radą Narodową.

Z 20 premii — 16 przeznaczono na ośrodki maszynowe, pozostałe zaś na radiofonizację i elektryfikację wyróżnionych gromad.

W realizowaniu podatku gruntowego utrzymują się w dalszym ciągu na czele powiaty: **działdowski, płoński, sierpecki, gostyniński oraz węgrowski i mińsko - mazowiecki.**

Za udzielanie pomocy bandom

Rejonowy Sąd Wojskowy w Bydgoszczy na sesji wyjazdowej w Lipnie rozpatrywał sprawę 6 gospodarzy, pow. lipnowskiego, oskarżonych o **świadome udzielanie pomocy członkom bandy.**

Na terenie pow. włocławskiego w okolicy m. Dobrzyń n/Wisłą działała w latach 1945, 1946 i 1947 nielegalna organizacja pod nazwą „Narodowe Zjednoczenie Wojskowe". Członkowie tej bandy w okresie tym dokonali szeregu napadów na spółdzielnie, urzędy gminne i członków partii politycznych. Bezkarność i możliwość uprawiania zbrodniczej działalności, członkowie NZW zawdzięczali pomocy, otrzymywanej ze strony gospodarzy, którzy nie powiadamiali o tym władzy.

Sąd skazał: **Apoloniusza Ptaszyńskiego na dożywotnie więzienie, Leona Paczkowskiego na 10 lat, Kazimierza Oberkiewicza, Kazimierza Drzewieckiego oraz Zygmunta Kwiatkowskiego na 7 lat, Jana Jankowskiego na 6 lat i Stanisława Nawrockiego na 5 lat więzienia.**

SPORT

Juniorzy zwyciężają po raz drugi

Reprezentacja bokserska Polski juniorów rozegrała drugie spotkanie na terenie Czechosłowacji, z reprezentacją m. Budziejowic. Mecz zakończył się wysokim zwycięstwem Polaków w stos. 11:5.

Wyniki walk: w. musza — **Liedtke** (P) wypunktował **Kubaka**; w. kogucia — **Brzózka** (P) znokautował w drugiej rundzie **Trinkela**; w. piórkowa **Kruża** (P) pokonał na punkty **Severa**; w. lekka — **Ratajczak** (P) przegrał na punkty z **K. Memecem**, w. półśrednia **Kaźmierczak** (P) wygrał przez k.o. w III rundzie z **J. Memecem**; w. średnia — **Sznajder** (P) wypunktował **Kalopsa**, w. półciężka — **Franek** (P) zremisował z **Nekolą**; w. ciężka — **Stec** (P) przegrał na punkty z **Jurcakiem.**

„Gwardia" (W-wa) — Włókniarz (Łódź) 13:3

W Warszawie rozegrano mecz bokserski, z cyklu walk o wejście do ligi, pomiędzy stołeczną **Gwardią** a **Włókniarzem** (Łódź), zakończony zwycięstwem warszawiaków w stos 13:3. Walki stały na ogół na słabym poziomie. Zwycięstwo Gwardii, jest nieco za wysokie.

Wyniki walk: w. musza **Patora** (G) zwyciężył wyraźnie **Kargiera** (W), który atakując nadziewał się na kontry. W. kogucia: **Szadkowski** (G) zremisował po słabej walce z **Mateckim**. W. piórkowa **Sobkowiak** (G) odniósł problematyczne zwycięstwo nad wyższym o głowę **Kazimierczakiem**, (W). Walka obfitowała w humorystyczne momenty. Najsprawiedliwszy byłby wynik remisowy. W. lekka: **Komuda** (G) mając przez cały czas przewagę, wygrał wysoko z ambitnym **Kawczyńskim** (W). W. półśrednia **Tomczyński** (G) przegrał zasłużenie z **Trzęsowskim** (W) W. średnia **Kolczyński** (G) wygrał przez techn. k.o. w I r. ze **Szczapińskim** (W). Młody łodzianin próbował atakować „Kołkę", lecz otrzymawszy jeden silny cios, pada na deski do 7, wstaje zamroczony i sędzia odsyła go do rogu. W. półciężka: **Archadzki** (G) wygrał przez poddanie się **Martylenisa** po dwóch rundach. Łodzianin atakował z furią i sam zainkasował b. dużo ciosów. W. ciężka: **Szymura** (G) niezasłużenie wygrał z **Jaskułą** (W).

GWARDIA (GDAŃSK) — ZZK (POZNAŃ) 14:2

Rozegrany w **Gdańsku** mecz bokserski o wejście do ligi pomiędzy miejscową **Gwardią i poznańskim ZZK**, zakończył się wysokim zwycięstwem gospodarzy w stos. 14:2. Drużyna ZZK była osłabiona brakiem dwóch najlepszych pięściarzy— **Kasperczaka i Kaźmierczaka.**

Druk. NKW SL, W-wa, Skolimowska 5